

A SZULTÁN FOGLYÁ

ALWYN HAMILTON

Dream
válogatás

Hatalom. Szerelem. Árulás.

Egy év telt el, mióta a felkelés győzelmet aratott Faháliban. Amani, a Kékszemű Bandita azóta a Lázadó Herceg mellett harcolva kiteljesedett demdzsijerejében, és már az egész világon félik a nevét. Csapataik győzelemre állnak, azonban egy váratlan támadás során majdnem minden odavész. Amanit elrabolják, s erejétől megfosztva, valamint szerelmétől, Jintől elszakítva a szultán palotájában köt ki – ez pedig olyan hely, ahol minden sarok mögött veszély leselkedik. Intrika, gyanú és félelem érezhető a falak között, de Amani sivatagi lányként hamar rálel a túlélés titkaira. Dacolva minden veszéllyel kémkedni kezd a lázadóknak, ami nem egyszerű feladat, ha a szultán irányítja minden lépését, és utasításainak nem tud ellenállni. Ahogy a lány egyre több időt tölt a kegyetlennek hitt uralkodóval, ráadásul a múltja különös alakokban bukkan fel, a szívében gyökeret ereszt a kérdés, hogy biztosan a jó oldalon áll-e. De a mentőszereg közeleg, és a városban egyre forrongóbb a lázadás szele. Ez pedig még közel sem a vég, hiszen mint tudjuk: „Az új hajnal új sivatagra köszönt.”

© Erin Veness

ALWYN HAMILTON

így mesél az ötleteiről: „Az ösztönzést, azt hiszem, legfőképpen az álmatlanság adja. Soha nem aludtam jól. Talán ezért lettem olyan kiskölyök, aki a takaró alatt folyton olvasott. Zseblámpám nem lévén az éjjeliszekrény lámpáját használtam erre. Egyszer lyukat is égettem vele a paplanomba. Később történeteket találtam ki vagy színházat játszottam gondolatban. Fogalmam sincs, hogyan próbál elaludni az, aki nem ezt a módszert választja.”

A könyv A sivatag lázadója-sorozat második része.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rebelofthesands.co.uk

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Drága olvasó, felejts el mindent, amit A homok leánya alapján gondoltál Mirádsziról, a felkelésről, a dzsinnekről és Jinről! Ebben a könyvben az egyetlen bizonyosság az, hogy minden változik, vagy más arcát mutatja annak, ami.”

Goodreads

„Az Ezeregyéjszaka legszebb meséi és a vadnyugat kereszteződése az arab kultúra részletes ismeretével, dzsinnmágiával, izgalmas szerelmi szállal és fordulatos cselekménnyel.”

Booklist

„Alwyn Hamilton egy elbűvölően képzeletdús sivatagi kalandregénysorozatot alkotott. Lélegzetelállító, gyors ritmusú, magabiztos könyv olyan tájakkal, amelyek saját helyet jelölnek ki a térképen.”

New York Times

„A Vörös királynő és Az éhezők viadala találkozik ebben az életteli, fordulatos és roppant szórakoztató könyvben.”

Publishers Weekly

„Kihagyhatatlan olvasmány a fantasy kedvelőinek. Amani olyan menő és vagány csaj, akárcsak a Star Wars: Ébredő erő hősnője, Rey.”

Amazon

**Dream
válogatás**

ALWYN HAMILTON

A SZULTÁN
FOGLYA

— részlet —

A KÜLHONI HERCEG

Élt egyszer egy herceg Mirádzi sivatagi királyságában, aki atyja, a szultán trónjára tört. Nem volt erre egyéb indoka, mindössze annyi, hogy az apja gyenge uralkodó volt, és úgy gondolta, ő jobb lenne nála. Le is taszította a trónjáról. Egyetlen vérgőzös éjszaka leforgása alatt a szultánt és testvéreit lemészárolta az ifjú herceg és külhoni serege. Hajnal hasadtával nem herceg volt már: ő volt az új szultán.

Azt rebesgették, hogy háremhölgyeit is ugyanúgy szerzi meg, mint a hatalmat: erőszakkal.

Uralkodása első évében két ágyasa ugyanazon csillagzat alatt adott életet fiainak. Az egyik ágyas a homok leánya volt, fia is a sivataghoz tartozott. A másik a tengerentúlról, Hszicsa királyságából érkezett, s a tenger nevelte. Fiának sem lett otthona a szárazföldön.

A két fiú mindazonáltal testvérként nevelkedett, anyjuk védelme alatt. Rövid ideig béke honolt a szultán háremében.

Mindaddig, amíg az egyik ágyas újabb gyermeknek nem adott életet, ezúttal azonban más apától. A lányka le sem

tagadhatta, hogy dzsinnsarj, haja és a vérében lobogó tűz egyaránt erről árulkodott. A felszarvazott szultán éktelen haragjában lesújtott a hűtlen ágyasra.

Tombolásában elkerülte a figyelmét, hogy másik ágyasa elmenekült két fiával és a dzsinn leányával. A tengeren átkelve Hszicsában találtak menedékre, ahonnan egyébként az ágyast a szultán annak idején elragadta. Fia, az idegen herceg megpróbálta otthon érezni magát ott.

A sivatag hercegének ez sehogyan sem ment, ő ugyanolyan idegennek érezte magát ezen a földön, mint fivére apja birodalmában. De egyik herceg sem maradt itt sokáig. Hamarosan elhagyták Hszicsát, és tengerre szálltak.

Egy ideig hontalan tengerészként sehová sem tartoztak; egyik partvidék ugyanúgy otthonuknak számított, mint ahogy a másik.

Egy napon azonban ismét Mirádzsi tűnt fel a hajóorr előtt.

A sivatag hercege hazájának érezte az ismerős földet. Partot érve otthagya a hajót és a fivérét. Noha arra kérte, tartson vele, a külhoni herceg nem volt erre hajlandó. Atyja országát terméketlennek és kopárnak találta, és fel sem foghatta, miért rajong érte a fivére. Útjaik elváltak tehát. A külhoni herceg egy ideig tovább járta a tengereket, magában neheztelve fivérére, aki a sivatagot választotta a tenger helyett.

Végül elérkezett a napja, amikor a két herceg sorsa ismét összefonódott. Mirádzsiba visszatérve a külhoni herceg azt találta, hogy fivére időközben lázadást szított a sivatagban. A sivatag hercege csupa nagyszerűt ígért: egyenlőséget és az ország felvirágzását. További fivérekkel és nővérekkel vette körül magát, akik hozzá hasonlóan imádták a pusztaságot. A nép Lázadó Hercegnek nevezte. Ennek ellenére tárt karokkal fogadta rég nem látott fivérét.

Egy időre a szerencse a lázadók mellé szegődött.

Egy napon aztán megjelent körükben egy lány, a Kékszemű Bandita, a homok szülötte, akit a sivatagi élet edzett keményre és szívósra, és akiben az itteni nap emésztő tüze égett. A külhoni herceg most értette meg, mit szeret annyira fivére a sivatagban.

A Kékszemű Banditával együtt kelt át rajta. Közös vetek részt a nagy faháli ütközetben is – a városban rendezte be helyőrségét a szultán idegen szövetségese.

Ez volt a lázadók első nagy győzelme. Megvédték a sivatagot a szultánnal szemben, aki élve felégette volna. Kiszabadították a demdzsit, akit a szultán akarata ellenére vetett be pusztító erejű fegyverként. Megöltek egy vérengző, hataloméhes szultánfit. Elűzték a szultán idegen szövetségeseit, akik évtizedek óta sanyargatták az országot. A lázadók ezután maguknak követelték a sivatag egy részét.

A faháli ütközet híre futótűzként terjedt az itteniek között. Ezzel együtt annak is híre kelt, hogy a sivatag veszélyben forog. Ez volt ugyanis az egyedüli hely a világon, ahol a régi varázslatok és az új gépek egymás mellett éltek még. Egyedül ez az ország gyárthatott elegendő fegyvert az Észak nagy csatáinak megvívásához.

Idegen partok lakói is Mirádzsira vetették mohó tekintetüket. Rövidesen újabb hadak özönlöttek el a sivatagot a szélrózsa minden irányából. Mind új szövetséget akartak, ha nem éppen az egész országot. Mialatt a határokat fenyegető ellenség lekötötte a szultán seregét, a lázadók egyik várost a másik után foglalták el, maguk mellé állítva a népet, és megdöntve őfelsége uralmát.

Egy ideig a szerencse a lázadók, a Kékszemű Bandita és a külhoni herceg kezére játszott.

Egészen addig, amíg el nem pártolt tőlük. Két tucat lázadót sikerült lépre csalni egy homokba ásott csapdába, ahol körülvették és lefegyverezték őket. Amikor egy város felkelt

a szultán ellen, s lakói az éjjel a Lázádo Herceg nevét kiáltották, ugyanőket üveges szemű tetemként látta viszont a hajnal. A Kékszemu Banditát is meglőtték egy hegyi ütközetben, s fél lábbal a sír szélén állt. Ekkor vált el először az ő és a külhoni herceg eddig szorosan egymás mellett futó útja.

Mialatt a Kékszemu Bandita élet és halál között lebegett, a külhoni herceget a keleti határhoz szólította a küldetése. Egy hszicsai sereg táborozott ott. A herceg lopott egyenruhában sétált be a táborba, mintha csak odatartozna. Könnyen elvegyült a katonák között, nem látszott már idegennek. Velük küzdött a szultán ellen, miközben a Lázádo Hercegnek kémkedett.

Egy darabig működött is ez.

Mígnem egy napon levél érkezett az ellenség táborából. A szultán fehér és arany egyenruháját viselő hírnök felmutatva hozta a béke zászlaját.

A külhoni herceg ölni tudott volna, ha elolvashatja a levél tartalmát, de nem volt erre szükség. Köztudott volt, hogy ért hszicsaiul. A tábornok a sátrába rendelte hát, hogy tolmácsoljon a szultán követe és a hszicsai vezér között. Egyikük sem tudta, hogy mind a kettejüknek ellensége. Tolmácsként megtudta, hogy a szultán tűzszünetet kér. Belefáradt a vérontásba, és kész tárgyalásokba bocsátkozni, állt a levélben. Mirádzsi ura az összes idegen uralkodót magához rendelte, hogy új szövetségre szólítsa fel őket. Felkért hát minden királyt és királynőt, császárt és herceget, hogy jelenjen meg palotájában, és jelentse be területi igényét.

A levél másnap reggel már a hszicsai császár elé került, és a fegyverek elhallgattak. Kezdetét vette a tűzszünet, és vele együtt a tárgyalások. A szultán békét kötött a betolakodókkal. Most, hogy nem kellett többé a partokra vigyázni, a sivatag urai ismét befelé figyeltek.

A külhon herceg megértette, ideje visszatérni a fivéréhez, mert lázadásuk hamarosan háborúvá szélesedik.

kettő

Mindig kedveltem ezt az inget. Kár, hogy összevéreztem.

Legalább a zöme nem a saját vérem volt. Ami azt illeti, az ing sem az enyém... Shazadtól vettem kölcsön, és soha nem vettem a fáradságot, hogy visszaadjam. Valószínűleg rég el is feledkezett róla.

– Megállni!

Hátrarántottak, hát megálltam. A kezemet megkötözték, s a kötél fájdalmasan belevágott a csuklóm lenyúzott bőrébe. Fejem hátravetve elsziszegettem egy átkot. Felemeltem a szemem porlepte csizmámról, hogy szembenézzek a sivatagi nap tűzével.

Szaramotaj falai hosszú, óriás árnyékokat vetettek a homokra a kihunyó, alkonyati világításban.

Legendás falak voltak ezek. Kiállták az Első Háború egyik legnagyobb csatáját, amelyet a hős Attallah és a Világpusztító vívtak egymással. Oly vénséges vénnek voltak, hogy úgy festettek, mintha a sivatag csontjaiból emelték volna őket.

A hanyagul felpingált, fehér festékes felirat azonban... új volt a kapu fölött.

KÖSZÖNTELEK A SZABAD VÁROSBAN!

Láttam, hol szivárgott be a festék az ősi kövek repedései közé, mielőtt megszáradt a hőségben.

Lett volna néhány szavam arról, hogyhogy megköötözve vonszolnak be ebbe az úgynevezett *szabad* városba – már csak az hiányzott, hogy felnyársaljanak, akár egy kecskét –, annyi eszem azonban volt, hogy ezúttal befogjam a számat.

– Állj, ki vagy? Mondd meg a neved, vagy lövök! – szólt le valaki a városfalról. A szavak sokkal félelmetesebbek voltak, mint a mutáló fiúhang, amely közvetítette őket. A shemaghomon keresztül felsandítottam a fiúra, aki rám fogta a puskáját a fal tetejéről. Nyurga, nyakigláb kölyök volt, nem lehetett több tizenháromnál. Nem úgy festett, mint akitől nem lehetne seperc alatt elragadni a fegyverét. Amire bármikor sor kerülhetett, hiszen Mirádsiban voltunk.

– Mi vagyunk azok, Ikar, te lükepék! – bődült el fülem mellett a rabtartóm. Összerezentem. Erre az üvöltözésre tényleg nem volt semmi szükség. – Most pedig nyisd ki a kaput, de tüstént! Isten a tanúm, szólok apádnak, hogy páholjon el! Üssön keményebben, mint ahogy a lópatkóit gyepálja, hogy valami kis agyat is beléd verjen!

– Hosszam, te vagy az? – Ikar nem azonnal eresztette le a fegyverét. Fel volt ajzva rendesen. Ami nem a legmegnyugtatóbb, ha valaki egyszersemind a fegyvere ravaszán tartja az ujját. – Ki az ott veled? – kérdezte, és felém lengette a fegyverét. Ösztönösen félrefordultam a vadul kilengő puskacső láttán. A kölyök nem nézett ki épp mesterlövésznek, de akár véletlenül is eltalálhatott. És akkor már inkább vállon találjon el, mint mellkason.

– Ő... a Kékszemű Bandita! – Hosszam hangján büszkeség érződött, ahogy a nap felé fordította az arcomat, mintha máris hullá lennék.

E név nagyobb hatást váltott ki, mint máskor; súlyos csend támadt a nyomában. Ikar eltátotta a száját a fal tetején. Ekkora távolságból is láttam, hogy egy pillanatra a szó szoros értelmében leesett az álla.

– Nyissátok ki a kaput! Nyissátok ki! – rikoltotta Ikar, és maga is lefele igyekezett a bástyafokról.

A zömök vasszerkezet fájdalmas lassúsággal nyílt meg. A napközben felgyúlt homok is hátráltatta ebben. Hosszam és a velünk lévő másik fickó sietve áterrelt a nyíláson a vén sarokvasak recsegése-ropogása közepette.

A kapu nem tárult szét teljesen, csupáncsak annyira, hogy egyszerre egyetlen ember férhessen át rajta. A kapuzat most is ugyanolyan áttörhetetlennek látszott, mint évezredekkel ezelőtt, az emberiség történetének hajnalán. Minden eresztékében vasból volt; vastag, akár egy férfikar, s páratlanul bonyolult csiga- és csörlőrendszer működtette. Mindenki tudta, hogy Szaramotaj bevehetetlen.

Egyedül a kapunyíláson keresztül lehetett a városba jutni. Ahogyan nekem is, amilyen szerencsém volt, fogolyként, vasmarokkal a tarkómon.

A város az ország közepén húzódó hegységtől nyugatra feküdt. Azaz a miénk volt. Legalábbis így kellett volna lennie. A faháli csata után Ahmed magáénak nyilvánította ezt a területet. A legtöbb város sietve szövetséget kötött a szultánnal, minekutána a gallán hódítók, akik oly sokáig uralták ezt a vidéket, eltűntek az utcáikról. Aztán mi foglaltuk el őket.

Szaramotajjal azonban más volt a helyzet.

Köszöntünk a Szabad Városban!

Szaramotaj ugyanis kikiáltotta a függetlenségét, egy lépéssel előtte járva a többi lázadónak. Lakói úgy vélték, az

egyenlőség kivívásának egyetlen módja, ha leverik a náluk tehetősebbeket. Megtollasodni pedig úgy tollasodhatnak meg, ha kifosztják a gazdagokat. Ezért ellenük fordultak. Tették mindezt azt mímelve, hogy Ahmeddel tartanak.

Ő azonban felismerte a hataloméhséget. Nekünk kevesebb volt az életismeretünk, nem feltételeztük hát ezt a város élére kerülő Malik Al-Kizzamról. Mindössze annyit tudtunk róla, hogy az emírt szolgálja, ám annak elhunytá után beköltözött a palotába.

Kiküldtük néhány emberünket, szagolják ki, nem történik-e olyasmi Szaramotajban, ami nem a kedvünkre való.

Nem jöttek vissza.

Ez volt tehát a gondunk. A másik, hogy valakinek utánuk kellett mennie.

Így kerültem ide. A kezemet akkora erővel kötözték össze a hátam mögött, hogy már nem éreztem. Kulcscsontomon friss seb tátongott ott, ahol a kés épp elvétette a nyakamat. Fura, milyen közel áll egymáshoz a siker és a csapdába esés érzése...

Hosszam maga elé taszított a keskeny kapunyíláson át. Megbotlottam, és arccal a homokba zuhantam. A könyökömet esés közben fájdalmasan bevertem a vaskapuba.

A francba! – szitkozódtam magamban. Ez jobban fáj, mint hittem.

Felszisszentem fájdalmamban, ahogy arrébb hengeredtem a földön. A homok izzadt bőrömre tapadt, ott, ahol amúgy is kidörzsölte a kötél a csuklóm. Hosszam ekkor magragadott, és talpra rántott. Belökött a kapun, amely hangos csattanással csukódott be mögöttünk. Mintha ezek itt féltek is volna valamitől.

Kisebb szájtáti banda máris összeverődött a kapun belül az érkezésünkre. A társaság fele fegyvert szorongatott a markában. Nem is kevés egyenesen rám szegeződött.

Úgy, eszerint megelőzött a hírnevem – gondoltam.

– Hosszam – tolakodott előre valaki. Idősebb volt, mint akik foglyul ejtettek. Komoly tekintete felmérte siralmas helyzetemet. Nem látszott olyan izgatottnak, mint a társai. Talán elvakult sem volt annyira.

– Mi történt? – kérdezte.

– A hegyekben fogtuk el – káromta Hosszam. – Rajtunk próbált ütni, amikor hazafelé tartottunk a fegyverbeszerző utunkról. – Ketten a csapatukból nagy büszkén a földre csapták fegyverrel teli zsákjukat, jelezve, hogy nem hátráltattam az eredeti vállalkozást. Nem Mirádsiban gyártott fegyverek voltak, hanem amonpúriak. Ostoba darabok. Díszesek és faragottak; kézzel és nem géppel készültek. Az áruk is kétszerese volt a gyáriaknak, csak mert valaki vette a fáradságot, hogy kicsinosítsa őket. Mit számít azonban, hogy csinos vagy sem, ami így is, úgy is a másvilágra küld. Ennyit megtanultam Shazadtól.

– Csak ő mászkált ott egyedül? – kérdezte a komoly szemű, és rám villant a tekintete. Mintha bizony rájöhetne az igazságra egyszerű szemrevételezéssel! Hogy eldöntse, le tud-e teríteni egy tizenhét éves csitri fél tucat felnőtt férfit maroknyi tölténnyel, azt képzelve, hogy győzhet. Ennyire ostoba lenne a hírhedt Kékszemű Bandita?

Én jobb szerettem a „nyughatatlan” jelzőt használni.

Most azonban továbbra is befogtam a számat. Ne szólj szám, nem fáj fejem – régi aranyigazság. *Ne ölesd meg magad, ha nem muszáj!* – adtam ki magamnak az ukázt.

Ha minden más befuccsol, a hallgatásod megmentheti az életed.

– Tényleg te vagy a Kékszemű Bandita? – bökte ki Ikar, mire minden fej felé fordult. Lemászott felső megfigyelőállásából, hogy a többiekkel együtt megbámuljon. Puskacsővére támaszkodva izgatottan előrehajolt. *Ha most elsülne –*

gondoltam –, *levinné mindkét kezét és az arca egy részét.* – Igaz, amit rólad mondanak?

Ne szólj szám, nem fáj fejem! – ismételtem el újra magamban.

– Attól függ, miket mondanak. – *A fenébe is!* – lettem dühös magamra. *Ennyit az örök bölcsességekről.* – Amúgy nem lenne szabad így tartanod a puskádat.

Ikar szórakozottan máshogy fogta meg a fegyverét. Közben egy pillanatra sem vette le rólam a szemét.

– Úgy hírlik, tizenöt méterről ki tudod lőni egy fickó szemét szuroksötétben. Iliazban keresztülsétáltál egy sortűzön, és elhoztad onnan a szultán titkos haditerveit. – Jómagam kissé másként emlékeztem Iliazra. Hogy a lényeget említsem, azzal végződött, hogy bekaptam egy golyót. – És elcsábítottad Dzsaszalaz emírének egyik ágyasát, mikor Izmánba látogattak. – Na, ez viszont új volt. Én azt a változatot hallottam, miszerint magát az emírt csábítottam el. Lehet azonban, hogy a szóban forgó ágyas a nőket is kedvelte. Vagy csupán a mesélők ajkán alakult át a történet, lévén, hogy a rólam szóló legendák zömében férfiként szerepelek. Már nem kötöttem le fáslival a keblemet, hogy fiúnak adjam ki magam. *A jelek szerint azonban ki kéne még telnem valamelyest, hogy nőnek higgyenek* – gondoltam.

– Faháliban száz gallon katonát öltél meg – folytatta tovább dicshimnuszomat Ikar sebesen pergő nyelvvel, megállíthatatlanul. – Azt is hallottam, hogy óriási kék rokmadár hátán menekültél el Malálból, miközben vízzel árasztottad el mögötted az imaházat.

– Nem kéne mindent elhinned, amit hallasz! – szóltam közbe, mikor Ikar levegőt vett. Szeme louzi nagyságúra kerekedett izgalmban.

Aztán csalódottan magába roskadt. Hiszen csak kölyök volt, nem csoda hát, hogy minden dajkamesét bevett, amit hallott. Mint én is az ő korában. Habár fiatalabbnak látszott,

mint ahány éves koromra egyáltalán vissza tudtam emlékezni. *Nem lenne szabad itt lennie, sem ilyen ügyetlenül fognia a fegyvert* – gondoltam. De hát ezt művelte velünk a sivatag. Még álmunkban is ott volt mellettünk a fegyverünk. Nyelve-met végigfuttattam a fogaimon.

– A maláli imaház... baleset volt... többé-kevésbé – mondtam.

A tömeg felmorajlott. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem borsózott bele a hátam. A hazugság különben is bűn.

Majd fél éve harcoltam Faháliban Ahmeddel, Jinnel, Shazaddal, Halával és az ikrekkel, Izz-zel meg Mazzal. Két se-reggel szálltunk egyszerre szembe, továbbá Noorshammal, egy demdzsivel, akit a szultán fegyverként vetett be, és aki történetesen a fivérem volt.

Elképesztő túlerő állt tehát ki ellenünk. Mégis győztünk, és ettől fogva a faháli csata híre futótűzként terjedt a sivatagban; a Szultim-tornákénál is gyorsabban. Vagy tucatszor hallottam vissza olyanoktól, akiknek fogalmuk sem volt róla, hogy egy lázadó hallgatja őket. Minden újabb szájon hősiesebbek és hihetetlenebbek lettek a hőstetteink. A mese vége és tanulsága azonban ugyanaz maradt: a mesemondót kicsinálhatják, a legenda ellenben tovább él. A faháli csata egyszer és mindenkorra megváltoztatta a sivatagot.

A Kékszemű Bandita legendája együtt nőtt tovább Faháli regéjével, mígnem már én sem ismertem magamra. Eszerint a bandita tolvaj volt, nem lázadó. Ágyakba ügyeskedtem be magam, hogy a szultán után kémkedjek. Saját fivérem vérét ontottam a csatamezőn. Na, ezt utáltam a legjobban. Talán azért, mert volt egy pillanat, mikor kis híján meghúztam a ravaszt, és akkor a rege valóra vált volna. Én azonban hagytam elmenekülni Noorshamet. Ami nem sokkal jobb eshetőség az előzőnél. Így már szabadon garázdálkodhat

iszonyatos, pusztító hatalmával. Pedig velem ellentétben őt nem segítik más demdzsik.

Néha késő éjjel, miután a tábor elnyugodott, hangosan kimondom, hogy él. Csak hogy meggyőződjem róla, igaz-e még. Eddig habozás nélkül ki tudtam ejteni számon a mondatot. Dacára ennek félek, eljön a pillanat, amikor már nem leszek erre képes. Ami azt jelentené, hogy a kijelentés nem igaz, mivel képtelen vagyok hazudni. Innen tudnám, hogy a fivérem halálát lelte, magányosan és rettegve, ebben a háború tépázta, könyörtelen sivatagban.

– Ha a lány olyan veszélyes, amilyennek mondják, meg kellene ölnünk – kiáltott fel valaki a tömegben. A fickó mellkasán élénksárga tiszti szalag húzódott keresztben. Ez a mellkas olyan benyomást keltett, mintha rongyokból fércelték volna össze. Megfigyeltem, hogy mások is ilyet hordanak. Ők lehetnek Szaramotaj újonnan kinevezett őrei, mivel az eredeti őrséget felkoncolták. A fickó puskát tartott a kezében, és a gyomromat vette célba vele. A gyomorsebek szörnyűek... lassan ölnek.

– De ha ő a Kékszemű Bandita, akkor a Lázadó Herceggel tart – vélte másvalaki. – Ez nem azt jelenti, hogy a mi oldalunkon áll? – Bizony, ez volt most a millió fozzás kérdés.

– Érdekes módon bántok a szövetségeseitekkel – mutattam fel összekötözött kezemet. A tömeg felzúgott. Ami jót jelentett... nem voltak hát olyan egységesek, mint amilyennek az áthatolhatatlan fal túloldaláról tűntek. – Ezért amennyiben barátok vagyunk, mi lenne, ha kioldoznátok a kezemet, és tárgyalnánk egymással?

– Szép volt, Bandita! – markolt meg még szorosabban Hosszam. – Nem adunk lehetőséget, hogy meghúzd a ravaszt. Történetesen hallottam, hogyan öltél meg egy tucat férfit egyetlen tölténnyel. – Ami persze lehetetlen lett volna.

Különben sem volt szükségem fegyverre, hogy elbírjak egy tucát férfival.

Ezek itt kötéllel próbáltak tehetetlenné tenni, nem vasal. Nevetnem kellett. Ha vas éri a bőrömet, én is visszavedlek közönséges halandóvá. Ám amíg nem, ellenfeleim ellen küldhetem a sivatagot. Azaz nagyobb kárt okozhatok megkötözött kezemmel, mintha fegyvert fognék. Ami azonban nem szerepelt a tervemben.

– Majd Malik eldönti, mit kezdünk a Banditával. – A komoly tekintetű férfiú idegesen vakargatta az állát, ahogy megemlítette botcsinálta vezérüket.

– Van nevem is – vetettem fel.

– Malik még nem tért vissza – csattant fel ugyanaz a fickó, aki rám fogta a puskáját. Vérmes egy alak lehetett, mert így folytatta: – Ki tudja, mi telik tőle addig sehol máshol sem.

– Amani. Mármint ez a nevem – mondtam, de senki sem figyelt rám. – Már ha érdekel valakit is.

Láttam, a végtelenségig elhúzódhat a vita. Testületileg kormányozni mindig bajos, és nemigen vált be eddig sehol máshol sem.

– Akkor zárjátok be Malik visszatértéig! – kiáltott fel egy hang valahonnan hátulról.

– Igaza van! – hallatszott a túloldalról. Ezt az arcot ugyanúgy nem láttam, mint a többit. – Dugjátok börtönbe, ahol nem okoz galibát!

A tömeg egyetértően felmorajlott. A szomorú szemű ember erre végre rábólintott.

Hosszam vonszolni kezdett, a tömeg szétvált előttünk, noha épp csak utat engedtek. Mindenki látni akarta a Kék-szemű Banditát. Ott tolongtak körülöttem, és majd kiesett a szemük, úgy bámultak. Pontosan tudtam, mit látnak. Egy lányt, aki tán a lányaiknál is fiatalabb, akinek felhasadt az ajka, és a vér meg a verejték az arcára tapasztotta a haját.

A legendák mindig mocskosak közelebből szemlélve. Én sem voltam kivétel. Egyvalami különböztetett csak meg a sivatag sötét bőrről, girhes lányaitól: az ég kékjénél is ragyogóbb szemem. Olyan kék volt, mint a láng legmelegebb rétege.

– Te is közéjük tartozol? – új hang kiáltotta ezt a sokaságból. Sárga shemaghba burkolózott nő tolakodott előre. A ruhájára hímzett virágok jól illettek a szeme színéhez. Volt az arcán valami kétségbeesett igyekezet, ami idegessé tett. A hangsúlya sejtetni engedte, hogy a demdzsikre gondol.

Noha a nép tud a demdzsik létezéséről, rendszerint senki sem néz annak. Nekünk, a dzsinnek és halandó nők gyermekeinek éppenséggel nagyon is emberi a külsőnk. Hiszen még én is becsaptam magam közel tizenhét évig! Nem volt rajtam semmi rendhagyó, csak kissé idegenszerű volt a megjelenésem, mint egy félig idegen származéknak.

A szemem volt az, ami elárult, de ez is csak azoknak, akik olvasni tudtak az árulkodó jelekben. Ahogy láttam, ez a nő átlát rajtam.

– Hosszam! – A nő szinte futott mellettünk, hogy le ne maradjon az utcák során át, melyeken Hosszam keresztülvonszolt. – Ha ő is közéjük való, ér annyit, mint az én Ranaám. Ki is cserélhetnénk érte. Azt is lehetne, hogy...

Hosszam azonban félrelökte az útból. Újra elnyelte a tömeg, míg mi egyre mélyebben hatoltunk a városba.

Szaramotaj utcái keskeny, patinás sikátorok voltak. A minket követő tömeg is egyre elvékonyodott, végül pedig teljesen elfogyott. A falak szorosan körénk nyomultak mind jobban megnyúló árnyékaikkal. Néhol az utca két széle csaknem összeért, s a vállam mindkettőt súrolta. Elmentünk két világosra festett ház között, ajtajukat kivitte a robbanás. A falakon otthagyt a nyomát a puskaapor. Az ablakokat bedeszkázták. Minél tovább mentünk, annál inkább megjelölte az épületeket a háború. Mindez arról tanúsko-

dott, hogy nem külső ellenség ellen dúlt, hanem a városlakók között. Gondolom, ezt nevezik lázadásnak.

Már mielőtt megláttam a tetemeket, az orromat megcsapta a rothadó hús illata.

Alacsony bolthajtás alatt haladtunk át, a napra száradni kitett szőnyeg csüngött alá itt. Bojtjai a nyakamat súrolták, ahogy lehajolva elmentem alatta. Visszanézve láttam, hogy vagy tucatnyi felakasztott tetem lóg lefelé a nagy külső fal mentén, csomóba fogva, mint a lámpások. A szemeiket keselyűk vájták ki. Fura lámpások, nem mondom...

Nehéz volt megállapítanom, öregek vagy fiatalok, sértetlenek vagy sebektől szabdaltak-e. Mindazonáltal lerítt róluk, hogy tehetősök lehettek. A dús festésű fonállal kihímzett ingeket vagy a khalatok finom muszlinujjait nem tudták kikezdeni a dögmadarak. Fulladoztam a bűztől. A halál és a sivatag hamar elvégezte rajtuk munkáját.

Mögöttem leáldozóban volt a nap. Ami azt jelentette, hogy a napkelte tele lesz aranyló napfénnel.

Az új hajnal új sivatagra köszönt – jutott eszembe a lázadók jelmondata.